

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE WAARDE VAN EEN PSYCHOTECHNISCH RAPPORT.

Kort geleden werd mijn advies gevraagd door ouders over hun zoon, student, die zijn studie aan een hoogeschool na eenige jaren had opgegeven, en nu een andere richting moest inslaan. Lichamelijk onderzoek leverde bij den goed gebouwden jongeman geen afwijkingen op. Er bleken verschillende psychische factoren te zijn, die de oorzaak waren, dat hij zijn studie ten laatste, na verschillende mislukte pogingen om zijn tweede examen te bereiken, had neergelegd. Zonder uitvoerig op een en ander in te gaan zij vermeld, dat hij tot de gevoelige naturen behoort, een licht psychasthenischen aanleg heeft, dat een complex, conflicten, en zoo voort beteekenis hadden. Zijn leeraren van de middelbare school hadden indertijd den indruk dat hij een gemakkelijke universitaire studie wel zou kunnen volgen.

Er werd besloten dat het jongemensch op een lager niveau dan de hogere opleiding, in een andere richting, welke ook zijn belangstelling had, een nieuwe studie zou beginnen, met zooveel mogelijk uitschakeling van die factoren welke op zijn eerste studie zulk een nadeeligen invloed hadden gehad, terwijl een beter begrijpen van zijn karakter hem mede meer geestelijke rust zou geven. Er was hier alle reden om aan te nemen, dat hij zich aan een nieuwe studie met volle energie zou wijden en verder in het leven zijn weg zou vinden.

Daarna riepen de ouders dezer dagen wederom mijn hulp in. Door kennissen daartoe aangezet hadden zij intusschen den zoon ook laten testen op een psychotechnisch laboratorium in ons land. Zij wilden nu mijn oordeel over het uitgebrachte rapport weten. Dit rapport bevatte het resultaat van het bekende onderzoek over concentratie, weergave-vermogen, en zoo voort en daarbij onmiddellijk aansluitend de conclusie. Zonder iets te vermelden over de psychische moeilijkheden, zonder ook maar met een enkel woord erop te zinspelen, laat staan deze mede te laten tellen bij de beoordeeling, luidde de uitspraak kort en bondig, als de eenige oplossing, die in aanmerking kwam: Terugkeer naar de universiteit en met meer energie de studie weer aanpakken en voortzetten. Hier waren dus de groote moeilijkheden geheel genegeerd en was een conclusie gelanceerd die, indien zij klakkeloos zou worden overgenomen, tot het nog dieper in den put raken van den betrokkene zou hebben geleid. Ik heb dan ook gelukkig de ouders kunnen overtuigen van het onverantwoordelijke van deze uitspraak.

Het is wel min of meer bekend, dat werkgevers, uit ondervinding, in het algemeen niet enthousiast zijn over de waarde van een psychotechnisch rapport, waarmede hun aanstaande ondergeschikten komen solliciteeren. In de kringen der psychiaters en psychotherapeuten wordt nogal eens bezwaar tegen dergelijke rapporten geuit. Met het bovenvermelde voorbeeld heb ik de bedoeling, in dit opzicht niet al te kritisch aangelegde artsen te willen waarschuwen tegen het zonder nader onderzoek aanvaarden van de uitspraak van een psychotechnisch laboratorium. Het is mij gebleken, dat onder ontwikkelde leeken het laten „testen” een zekere mode is geworden. Aan den uitslag van het onderzoek wordt een onfeilbare waarde toegekend, gezien het wetenschappelijke stempel, dat eraan wordt gegeven. De huisarts kan hier corrigeerend optreden, en zoo hij zich niet bevoegd acht de waarde van een dergelijk rapport te beoordeelen, roepe hij de hulp van een ervaren psychotherapeut in.

Deventer, 13 Februari 1939.

G. C. J. KRUISINGA.

BRAUER'S BEITRÄGE ZUR KLINIK DER TUBERKULOSE.

Uit de bibliotheek van het Districtsconsultatiebureau te Amsterdam zijn de deelen 51, 58 en 59 der *Beiträge zur Klinik der Tuberkulose* eenige jaren geleden

door iemand medegenomen en niet terugbezorgd. Deze, blauw ingebonden, banden dragen geen stempel van ons bureau, zij zijn wellicht aan een verkeerde bibliotheek teruggezonden. Ondergeteekende zou gaarne vernemen of dit misschien het geval is, en zou ze in elk geval gaarne terug zien.

Amsterdam, 20 Februari 1939.

M. R. HEYNSIUS VAN DEN BERG.

OVER DE BEHANDELING VAN COXA VARA ADOLESCENTIUM.

Het ingezonden stuk van collega KERSEMAKERS in het *Tijdschrift* van 18 Februari 1939 is voor mij aanleiding tot een korte uiteenzetting. Deze betreft slechts het wetenschappelijke gedeelte van het betoog van collega KERSEMAKERS, aangezien alleen dit voor bespreking te dezer plaatse in aanmerking komt.

Mijn artikel over de behandeling van coxa vara adolescentium is een samenvatting van hetgeen ik leerde bij een nauwkeurig klinisch en röntgenologisch onderzoek van een aantal patiënten, die voor deze aandoening op verschillende wijzen waren behandeld. De uitkomst van de onbloedige redressie bleek daarbij zoo ongunstig te zijn, dat een waarschuwing tegen de toepassing van deze behandelingswijze mij gewenscht leek.

Daartegenover waren de voorloopige uitkomsten van de behandeling met den driebladigen spijker dermate bemoedigend, dat ik het van belang achtte de aandacht der Nederlandsche artsen op deze behandelingswijze te vestigen.

Mijn artikel had geenszins de bedoeling een volledig overzicht te geven van het geheele vraagstuk der coxa vara adolescentium.

Ieder, die op de hoogte is van de uitgebreide literatuur, welke hierover bestaat, zal begrijpen, dat een beknopt tijdschriftartikel over dit onderwerp noodzakelijkerwijze onvolledig moet zijn.

Nu collega KERSEMAKERS meent de aandacht op een drietal publicaties te moeten vestigen, wil ik er op wijzen, dat de twee laatst genoemde mededeelingen geschieden in 1938; dat is meer dan een jaar, nadat ik mijn eersten patiënt met den driebladigen spijker had behandeld.

Het feit, dat ook anderen (BÖHLER, WILSON, KERSEMAKERS) tot een overeenkomstige wijze van behandelen van coxa vara adolescentium zijn gekomen, als die welke ik in Januari 1937 — geheel zelfstandig — (dus ook zonder kennis te hebben genomen van de mededeeling van FELSENRICH in 1936!) begon toe te passen, is voor mij een aanmoediging op den ingeslagen weg door te gaan.

Leiden, 20 Februari 1939.

C. P. VAN NES.

RUSTHUIS AAN DE RIVIERA.

Herhaaldelijk wordt mij uit Holland gevraagd naar het adres van een goed maison de repos met toezicht, dieet, en zoo voort. Tot nu toe is mijn antwoord op deze vraag niet aanmoedigend geweest. Er is nu echter op een der mooiste punten van deze streek door een zeer beschaafde Fransche dame een dergelijke inrichting geopend, die aan alle eischen voldoet. Gaarne ben ik bereid aan belangstellende collega's de noodige inlichtingen te verstrekken.

Monte Carlo, Februari 1939.
4, Boulevard des Moulins.

B. VAN TRICHT,
arts te Monte Carlo.

MYIASIS INTESTINALIS.

In zijn bijdrage tot dit onderwerp in het vorig nummer van dit *Tijdschrift* maakt collega WILDERVANCK enkele opmerkingen over mijn mededeeling in het *N. T. v. G.* 1935, blz. 5242.

a. Collega WILDERVANCK schrijft dat „in het buitenland deze infectie niet zoo zelden voorkomt als DE HAAS meent”. Leidt hij dit misschien uit mijn zeer beperkte literaturopgave af? Ik noemde in mijn (casuistische) mededeeling slechts die publicaties, die rechtstreeks werden gebruikt of waarde als overzicht hadden.

b. Collega WILDERVANCK merkt op: „Het vermoeden van DE HAAS, dat zijn geval